

4
Б55

Гелена Бехлерова
Жабенята
в червоних
капелюшках

Кан
Д
Б55

Гелена Бехлерова
**Жабенята
в червоних
капелюшках**

КАЗКА

Для дошкільного віку

Переклад з польської
ОЛЕНИ ВОРОНІНОЇ

Малюнки
СВІТЛАНИ ЛОПУХОВОЇ

08

Бр. 25

КИІВ «ВЕСЕЛКА» 1980

Городская ЦДБС
г. Запорожья

МЛ

Перекладено за виданням:
Helena Bechlerowa, *O żabkach w czerwonych czapkach*,
Nasza księgarnia, Warszawa, 1970

Жили собі в Зеленій Долині дві жабки — Скрекотушка і Зелена Лапка.

Зелена Лапка довго роздивлялася довкола жовтими очима, дивилася на зелену траву, на зеленаву воду, на свій зелений плащик.

— Який бридкий оцей мій плащик! Не хочу такого!

— Бридкий? Чому? — здивувалася Скрекотушка.

— Ти тільки поглянь: зелена трава, зелена лепеха, зелена вода. І плащик на мені зелений. І на тобі! І звуть мене Зелена Лапка! І все таке зелене-зелене. Ой, як нудно!..

— А в сонечок он червоні сукенки... І на сукенках

чорні крапочки...— мовила Скрекотушка.— Давай за-
просимо сонечок до себе в гості. Весело буде!

Зелена Лапка від радості аж лапками заплескала.
— Знаєш, що? Повісьмо таке запрошення:

Хто вбрання червоне має,
Хай приходить, прилітає,
Нині в нас веселе свято
Для тих, хто має червоні шати.
У кого червоні беретики й шапки.
Запрошують в гості
зелені жабки.

От вивісили жабки запрошення на старій вербі.
Не минуло й години — прилетіла тряхихвістка. Про-
читала, труснула хвостиком:

— Це не для мене! Я не маю червоної шапочки!

Прилетіли горобці, прочитали й розлетілися:

— То не для нас! Ми не носимо червоних капе-
люшків!

Прилетіло двоє дятлів. Читали, водили дзьобами
по літерах, а тоді подивилися на себе у воду:

— У нас червоні шапочки з пір'їнок. Це нас запро-
шують. Підемо на свято!

А П Р О С Т О Р О Б Н Я
Х Т О В А С Т О Н Е М О С Е,
П І Т А Є,
С В Я Т О
Ш А Т И
Ш А П К И,
З Е Л Е Н І Ж А Б К И

Причалапала до верби велика стара жаба. Довго читала те, що написали жабки. Похитала головою:

— Нащо вам ті гості?

— Як-то «нащо»? — обурилися жабки. — Буде весело!

— Ой, глядіть, щоб не вийшло з того лиха! — буркотіла стара жаба.

Але жабки не слухали її. Не мали часу. Бо саме почулося: тук, тук, тук!

Це прийшли перші гості — дятли — й застукали у дерево так, як гості стукають у двері.

— Ласкаво просимо, ласкаво просимо! — радісно заскрекотали жабки.

Дятли низько вклонились. І тоді жабки побачили їхні гарні беретики з червоних пір'їнок.

— Аж ось і сонечка! — вітали жабки нових гостей. — А он і маки йдуть!

— А то хто — за маками? Які чудові капелюшки! Це з лісових хащів прийшли мухомори. Таких капелюшків жабки не бачили зроду! Великі, червоні, а на них білі крапочки й сріблясті плямки.

Жабки розглядали гостей, широко розкривши великі круглі очі. А самі дивилися на свої зелені плащики й зітхали:

— От якби нам такий комірець, як у маку!

— Сукенки в сонечок ще кращі!

— А в дятлів шапочки?

— Ні! Найкращі капелюшки в мухоморів!

— Ах, я б віддала десять зелених плащиків за один такий капелюшок! — вигукнула Зелена Лапка.

...Пора було частувати гостей.

Подали жабки квітковий сік, лугову росу.

— Пийте, сонечка! — припрошує Зелена Лапка.

— Може, ще келишок роси? — питає Скрекотушка.

І подає чашечку сонечкові, а сама дивиться на його чудову сукенку. Келих перехиляється, і сік — кап, кап... на траву!

Потім заграв оркестр цвіркунів.

Почалися танці.

Ой, не одна жабка забувала, в який бік кружляє коло, коли-треба притупнути, а коли плеснути в лапки!

Скрипки цвіркунів заграли саме тоненько-тоненько, задзижчали джмелі...

Аж тут раптом — біля самої верби... що це?

— Кла-кла-кла!

— Черногуз! — перелякано скрикнули жабки.—
Хто його сюди кликав?

Засміявся черногуз, похитав дзьобом.

— А мої червоні панчохи? Адже ви самі написали:

Хто вбрання червоне має,
Хай приходить, прилітає.

Я теж хочу весело потанцювати на вашому святі.
Але жабки не привітали гостя в червоних панчохах.
Повтікали.

Тільки де-не-де поблискували у траві їхні ковні очі.
Повернувся черногуз сердитий на свій луг.

А жабки? О, жабки дуже скоро забули про свій переляк.

Вони саме радилися з сонечками, як шити комірці і сукенки в крапочки, приміряли капелюшки мухоморів. Так минула година чи, може, й дві.

Ох, як весело стало тепер у Зеленій Долині!

Серед зеленої трави стрибають жабки. Але як же гарно вбрані! Раз у раз заглядають вони у ставок, наче в дзеркало — одна поправляє комірць, друга обсмикує нову червону сукенку.

Тільки стара мудра жаба дивилася на жабок і хитала головою:

— Ой, глядіть, щоб не було з цього лиха!

Але жабки навіть не глянули на неї.

Не помітили вони й чорногуза, який стояв у своєму гнізді і дивився згори на Зелену Долину.

— Що це там червоне стрибає по лузі? — дивується чорногуз. — Що то може бути?

Злетів з гнізда і став віддалік.

— О! Диви-но: тут капелюшки самі походжають, там шапки стрибають!!!

Підійшов чорногуз ближче, під самісіньку вербу.

— Та це жабки! Ну й повбиралися! Кла-кла-кла! — розсміявся чорногуз. — Якраз для мене!

Та жабки нічого не чують.

— Я вже не можу дивитись на зелений колір!

— А я ніколи вже не зніму цього червоного капелюшка!

— А я — червоної сукенки! — голосно кричали жабки.

А чорногуз усе ближче й ближче! Не поспішає, поволі переступає цибатими ногами у червоних панчохах.

Ніколи ще не був він такий веселий!

Наспівує собі чорногузячим голосом:

Не втечеш від мене, жабко,—
Добре бачу твою шапку!

Аж тепер помітили його жабки!

Аж тепер почули його голос!

Одна — стриб! — сховалася у зеленій воді.

Даремно! Чорногуз добре її бачить і співає своєї:

Не сховаєшся, в лататті
Червоніє твоє плаття.

Скік! — причаїлася Зелена Лапка серед зеленого
листя.

А чорногуз уже біля неї:

Серед листя добре бачу,
Як червона шапка скаче!

Мудра стара жаба, що сховалася під великим зеле-
ним листом, ледве встигла крикнути:

— Мерщій скидайте червоне вбрання!

Попадали в траву поспіхом скинуті капелюшки.
В один бік полетіла сукенка, у другий шапка.

А жабки у своїх зелених плащиках — стриб! — під
зелений листок, в зелену траву, в зелену воду.

Позирає чорногуз на всі боки. Вже не співає.

Торкнув дзьобом червоний капелюшок у траві. А ка-
пелюшок не тікає!

— Куди поділися жабки? — дивується чорногуз.

Не бачить, що під листок сховалася одна — в зеле-
ному, як лист, плащику. У траві причаїлася друга —
зелена, як трава. Третя сидить у воді — у зеленому, як
вода, плащику.

І все навколо таке зелене-зелене...

Похилив чорногуз довгого дзьоба! Ой, який же він
був сердитий!

Не знайти йому вже так легко зелених жабок у зе-
леній траві, в зеленій воді, серед зеленого листя!..

Б55 Бехлерова Гелена. Жабенята в червоних капелюшках. Казка. Для дошкіл. в. (Пер. з польської О. А. Вороніної. Мал. С. О. Лопухової).— К.: Веселка, 1980.

Казка польської письменниці для малят, яка навчає вдумливості і обачності.

70801—117
Б М206(04)—80 70. 80. 4803020000.

И(Пол)

Гелена Бехлерова.
ЛЯГУШАТА В КРАСНЫХ ШАПОЧКАХ

Сказка.
(На украинском языке)

Для дошкольного возраста

Перевод с польского

Елены Анастасьевны Ворониной

Рисунки

Светланы Александровны Лопуховой

Издательство «Веселка»,

Киев-4, Бассейная, 1/2

Редактор *Е. А. Горева*

Художний редактор *В. С. Крюков*

Технічний редактор *Л. В. Маслова*

Коректор *З. В. Лещенко*

Информ. бланк № 1432

Здано на виробництво 26. 07. 79. Підписано до друку 31. 11. 79. Формат 70×100¹/₁₆. Папір офсетний № 2. Гарнітура літературна. Друк офсетний. Фіз. друк. арк. 1. Обл.-вид арк. 1,33. Умовн. друк. арк. 1,29. Тираж 700 000. Зам. № 1036-9. Ціна 10 к. Видавництво «Веселка», Київ-4, Басейна, 1/2. Львівська книжкова фабрика «Атлас» республіканського виробничого об'єднання «Поліграфкига» Держкомвидаву УРСР. Львів-5, Зелена, 20.

